

ПРОЛОГ

Софі вже два тижні виживає в таборі смерті Кавалла.

Два тижні, а охоронці (кожен з них був страхововком) так і не винюхали її. Все йшло за планом. Сопух днів, проведених у вагоні для худоби, перекрив сильний запах у крові. Він також огорнув її, коли разом з іншими вели між цегляними будівлями табору, цього нового Хела, який був лише маленькою моделлю того, що астері планували зробити, якщо війна продовжиться.

За два тижні цей сморід в'ївся в її шкіру, забиваючи собою навіть гострий вовчий нюх. Вона сьогодні стояла за якісь кілька кроків від охоронця в черзі на сніданок, а той навіть носом не повів у її бік.

Мала, але перемога. Такою в ці дні вона не нехтує.

Половина баз повстанців Офіону полягла. Незабаром поляже ще більше. Але зараз для неї існувало лише два місця: цей табір і порт Серваст, її сьогоднішній пункт призначення. Сама, навіть пішки, вона могла б легко туди дістатися. Рідкісна перевага здатності перемикатися між людською та ванірською сутностями та ще й бути однією з небагатьох людей, які здійснили Занурення у безсмертя.

Технічно Занурення робило її ваніром. Давало їй довге життя й усі переваги, що випливають з нього, яких її людська сім'я ніколи не мала й не матиме. Вона й не подумала б здійснювати

Занурення, якби не батьки. Адже здібності до зцілення, які воно дає, забезпечували їй додатковий захист у світі, побудованому на винищенні тих, хто належав до її виду. Тож вона зробила це таємно у підпільному, абсолютно нелегальному центрі для Занурень, де її Якорем був сатир з масним поглядом, а як плату за ритуал вона мала віддати своє першосвітло. Відтоді роками вчилася носити свою людиноподібність, мов плащ, як зовні, так і всередині. Вона могла мати всі риси ваніра, але від того ніколи *не стане* ним. Ні серцем, ні душею.

Проте сьогодні... сьогодні Софі була не проти випустити трохи монстра на волю.

Це буде нелегка подорож завдяки десятку маленьких фігурок, що купчилися позаду неї в багнюці перед огорожею з колючого дроту.

П'ять хлопчиків і шість дівчаток, яких зібрав її тринадцятирічний брат, що тепер стояв над ними, як пастух над своєю отарою. Еміль підняв їх усіх з ліжок з допомогою лагідного сонячного жерця-людини, який зараз стояв на чатах у сараї за дев'ять метрів від них.

Діти були сірошкірі, змарнілі. З очима занадто великими, занадто безнадійними.

Софі не треба було знати їхніх історій. Вони найімовірніше мало відрізнялися від неї: їхні батьки-люди були повстанцями, яких або спіймали, або зрадили. Її батьків зрадили.

Лиш завдяки чистому везінню Софі вдавалося не потрапити до лап страховоків... принаймні досі. Три роки тому вона засиділася допізна в університетській бібліотеці з друзями. Повернувшись додому після опівночі, побачила розбиті вікна та розтриті вхідні двері, розпилену фарбу на фасаді їхнього заміського будинку («ПОВСТАНСЬКІ ГІМНЮКИ») і кинулася навтьоки. Вона могла лише дякувати Урд за те, що охоронець-страховок, який стояв біля вхідних дверей, не помітив її.

Пізніше Софі вдалося підтвердити, що її батьки мертві. Лань або її елітний загін допитувачів жорстоко катували їх до кінця. Звіт, який Софі місяцями намагалася добути, пробиваючи собі шлях угору Офіону, також виявив, що її бабусю та дідуса зігнали в табір Бракхус на півночі та розстріляли разом з іншими старійшинами, а їхні тіла просто кинули в братську могилу.

А її брат... Софі нічого не могла знайти про Еміля до цього часу. Вона роками співпрацювала з повстанцями Офіону в обмін на будь-яку інформацію про нього, про свою родину. Не дозволяла собі думати про те, що робила в обмін на цю інформацію. Шпигунство, люди, яких вона вбила, щоб зібрати потрібні Офіону дані, — все це лежало на її душі свинцевим тягарем.

Але нарешті зробила для нього достатньо, щоб отримати звістку, що Еміль був засланий сюди і, попри все, вижив. Нарешті вона знала, де він. Переконати командування дозволити їй приїхати сюди... це був ще один лабіринт, яким потрібно було пройти.

Зрештою, вона потребувала підтримки Піппи. Командування прислухалося до свого вірного і завзятого солдата, командира елітного підрозділу «Світлопад». Особливо тепер, коли чисельність Офіону зазнала таких серйозних втрат. З іншого боку, Софі, яка щось на кшталт людини... Вона знала, що є цінним ресурсом, але через ванірську кров у жилах вони ніколи не довіряли їй повністю. Тож час від часу була потрібна Піппа. Так само, як для місії свого підрозділу, та потребувала здібностей Софі.

Допомога Піппи не мала нічого спільного з дружбою. Софі була абсолютно впевнена, що в мережі повстанців Офіону не існує друзів. Але Піппа була опортуністкою і знала, яку вигоду отримає, якщо ця операція пройде без проблем і які двері відчиняються перед нею в Командуванні, якщо Софі повернеться з перемогою.

Через тиждень після того, як Командування затвердило план, більш ніж через три роки після того, як її сім'ю викрали з дому, Софі увійшла в Каваллу.

Вона дочекалася, поки місцевий патруль страхововків пройде мимо, і наткнулася на них всього за півтора кілометри звідси. Вони одразу ж знайшли фальшиві повстанські документи, які та сховала в пальто. Проте ї гадки не мали, що Софі також носила з собою надійно захищену в голові інформацію, яка цілком могла стати вирішальним ударом у цій війні проти астері.

Ударом, який міг би покласти їй край.

Офіон занадто пізно дізнався, що перед тим, як відправитися в Каваллу, вона нарешті виконала місію, до якої готувалася роками. Перед тим, як її схопили, подбала про те, щоб Піппа з Офіоном знали, що вона здобула ці розвіддані. Тепер вони не відмовляться

від своїх обіцянок визволити їх з Емілем. Вона знала, що дорого заплатить за те, що таємно збирала інформацію, а тепер використовує її як гарантію.

Але це буде потім.

Патруль страхововків допитував її два дні. Потім вони кинули її у вагон для худоби разом з іншими, переконані, що вона дурна людська дівчина, якій документи дав коханець, який просто скористався нею.

Софі ніколи б не подумала, що неповна театральна освіта стане їй у пригоді. Що вона чутиме голос улюбленого професора, який критикуватиме її гру, коли хтось вириватиме їй нігті. Що вона гратиме зізнання з усією щирістю, з якою колись виходила на сцену.

Дівчина замислилася, чи знає командування, що вона застосувала ці акторські здібності й на них теж.

Це теж її мало турбувало. Принаймні до завтра. Сьогодні все, що мало значення, — це відчайдушний план, який зараз мав утілитися в життя. Якщо її не зрадили, якщо командування не здогадалося про правду, то за тридцять кілометрів звідси на неї чекатиме човен, щоб вивезти їх з Панґери. Вона дивилася на дітей довкола себе і молилася, щоб у човні знайшлося місце для більшої кількості пасажирів, ніж три, про прибуття яких попередила.

Перші півтора тижні в Каваллі вона провела в очікуванні побачити брата, хоч на натяк на те, де він може бути в таборі, що розрісся навкруги. А потім, кілька днів потому, помітила його в черзі за їжею. Вона прикинулася, що спіткнулася, щоб приховати свій шок, радість і смуток.

Він так виріс. Став такий високий, як їхній батько. Такий довгорукий, довгоногий, одні кістки, зовсім не схожий на здорового тринадцятирічного хлопчика, яким мав би бути, але лице... це лице було знайоме з дитинства. Проте на горизонті почали з'являтися перші натяки на мужність.

Сьогодні вона ризикнула пробратися до його ліжка. І незважаючи на три роки розлуки і незліченні страждання, які вони пережили, він теж миттєво впізнав її. Софі забрала б його тієї ж миті, якби він не попросив узяти з собою інших.

Тепер за її спиною шулилося дванадцятєро дітей.